

מסורת הש"ס

^[א] לקמן נד: ג.
‏^[ב] נוספין פ"ה, א.
‏^[ג] פ"א פנו וה"ג מאי הוה עלה אשמר וי', (ד) וְלִקְמָן נִדָּה:
‏^[ד] וְנָס, (ה) כִּלְסִים פִּי"צ מ"א, (ו) וְדָף נד:
‏^[ז] ח, (ח) וְכִסּוּתוֹת מַעֲלָה:
‏^[ח] שִׁדְךָ לַעֲבִי, (י) וְכִי כִדְרִים חָלַט שִׁדְךָ לַעֲלִיל בְּמַשְׁנֶה,

◄ ►

תורה אור השלם

1 ואת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל וקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עלה: במדבר יט ב

◄ ►

הגהות הב"ח

^[א] רש"י ד"ה דלתמר וכו' דלאו למעוטי גמל מטעם אלא:
‏^[ב] תוס' ד"ה תמר וכו' לקמן פירקין.
‏^[ג] ד' מ' ע"ב:

◄ ►

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בבאין וכו' ובופת שאור שיחור ליישיבה דאמר שחור.
חולין קכט ע"א ועיי' כ"ב יט ע"ב
תוס' ד"ה מוסק ליה:

◄ ►

מוסף רש"י

ולא ברצועה שבין קרניה.
דמשאוי חא"ל נה (לקמן נד:).

◄ ►

רב נסים גאון

פרק חמישי במה בהמה שאני פרה דמיה יקריה
במסכת ע"ז פירקין אין מעמידין בהמה [דף כז] דברו עלה פי דאלך למא קאל ר"א אומר ישראל היו משמרין אותה מעשה שנוצרה הכס מאנא אל תירוך קאלו עלי טריק אל סואל מנא ידעינן וג אל גואב אומר רב ג'ני דברו בזה הענין למה שומר רבי אליעזר לפי מה שבא התירוך אמרו בדרך שאלה מנא ידעינן, ובהא התשובה! אמר רב כהנא כוס אדום מעבירין לפניה בשעה שעולה עליה זכר, אי הכי אמאי דמיה יקרין הואיל ושמיי שורות פוסלות בה.

◄ ►

רבינו הגנאל

דאיתוסב דעסיה.

להודיעו שלג נתכוונתי: **צפרומציה**. מי הו נטירותא יתירתא לגביה או לא: **הלכה כחנניא**. ולא איכפת לן אי הו נטירותא יתירתא: **יואלא באפסר**. אס תחצו בחקיקת קרן אצל בקשירה בעלמא לא דילמא שלפא מרישה מתוך שראשה דק והיא מתנתקת לכאן ולכאן כשמושכין אותה ואתי לאתויי ארבע אמות ברשות

הרביס: תחצ לה בזקנה. שקשר שער זקנה כמין נקצ ותחצ האפסר לתוכו: **מנסחא**. מתנתקת וקופלת אנה ואנה לברות מידו: **כאיז לה**. חזקן שנמלג השער ומכאיבה: **סגן הסס**. בסוף פרקין^[א] ולא פרה ברצועה שבין קרניה: **לנוי**. שרצועה וקולעה לנוי בין קרניה כמין קליעה מקרן לקרן ואינו אוחזה בה: **לשמר**. שוחמה בה: **אסור**. דפרה מינטרא בלא אחיה אלא מוליכה לפניו וקסבר נטירותא יתירתא משוי הוה: **ולשמר מוסר**. קסבר נטירותא יתירתא לאו משוי הוה: **ארבע בהמוס**. וקס"ד דהכי קאמר באפסר יואלות ולא בחטס אלמא נטירותא יתירתא משוי הוה: **ומאי חוים**. דמסמית הא דשמואל מקמיה היאם היה מקמי הא: **דאיתמר**. בהדיא דשמואל הוה דשרי וההוא דמחליפין כדלוקימנא דלא

^[א] למעוטינהו מתטס אלא למעוטי נאקה מאפסר דלא מינטרא ביה: **קשרה בעליה**. לפרה אדומה: **צמוסרה**. אפסר: **במוליכה מעיר לעיר**. וסתם פרה פונה למקום מרצן שלה וצריך לאוחזה כשמוליכה לעיר אחרת ולאו נטירותא יתירתא הוה אלא אורחא היא: **שאני פרה**. אדומה: **דדמיה יקריס**. ובעי נטירותא יתירתא משוללה: **יואלין כרוכין**. הרצועה סביב לוארן ואע"פ שאינו אוחזה לאו משוי הוה דלנוי נמי אורחיייהו הוה: **נמשכין**. שמושכה ברצועה הקצועה בצנעת השיר: **יואלין נמשכים**. דנטירותא אורחא הוה: **ואין יואלין כרוכים**. דלנוי לאו אורחא הוה: **כרוכין לימשך**. כרוכים בריוח שיכול להכניס ידו בין הכרך ללואר או יניח מעט מן החצל שאס באת לברות ימהר ויאלחזה: **מולואו**. פחדות: **דאי ס"ד רצ דימי נמשכין לחוד קאמר**. אצל כרוכין לא ולא אתא לאשמעיען אלא דמולאות משתמרות באפסר ולא הוי משוי להו: **מדרב יהודה אמר שמואל נפקא**. דקס"ד דקיבלה רבי מיניה דרבי ישמעאל ברבי יוסי: **טענע אדם**. שנותן באכצע לנוי: **טמאה**. דתכטיט הוה. וממדין ילפינן דמנה צהן תכטיטין אכעדה וצמיד וגו' ואכולהו קאי תתחתאו אתם ושצרכס (במדבר לא): **טענע בהמה**. כגון שמיר: **טענע כלים**. כעין שעושין ברשע ידות הכלים: **ושאר כל הטענעו**. כגון העשויות לדלת: **טהורות**

במה בהמה פרק חמישי שבת

גב.

אמר שמואל^א הלכה כחנניא. פ"ק^א דהלכה כרצ^ב דאמר בין לנוי בין לשמר אסור מדמשני אציי ורצא ורצינא דהוו צמרלי אליציה^ג היאך דקשרה בעליה צמוסרה^ד ועוד דקיי"ל ^הדהלכתא כרצ באסורי הלךך אומר הרב פור"ט דכל נטירותא יתירתא אסור כגון פרה באפסר^ה ובכל נוי בהמה אסור ללאת ומיהו עגלים^ו יואלות באפסר דאדמר צמוקין^ז ויואל סוס צרסן דאורמיה צהכי או באפסר^ח אצל צשניהס צרסן ובאפסר אסור ומותר להשים הרסן או האפסר ברשע הסוס צשצת ואין צו אסור טלפול דמוקן הוה לבהמה ואדם המנהיג סוס ברשות הרביס זהר שלא יוליך ראש החצל מתחת ידו טפח ומה שצין ידו לסוס יצגיה מן הקרקע טפח דהכי אמרינן לקמן בפירקין ^ט ומותר לכרוך חצל האפסר צציי לואר הבהמה וללאת דהא^ט עגלי דרב הונא ומולאות של צית רצי יואליס כרוכין:

אדרבה תסתיים דשמואל^א הוא דאמר ב'ו'. תימה לרשצ"א מה ראייה מייתי מדלמחר שמואל מחליפין לפני רבי כו' דלכאורה משמע דהא דקאמר לעיל לא למעוטי נאקה באפסר דכל זה מדברי שמואל: **קשורה בעליה במוסרה**. 'הוה מצי לשנויי הא מני חנניא היא'^א והא דמשמע צריש הכונס (צ"ק נה): דמוסרה שמירה פחותה היא היינו דוקא בשור: **או יוצאין ברובין**. פ' צקוטנ' דמכין לנוי וכן פירש צמתימין וקשה לרשצ"א ולהרב פור"ט דלעיל משמע דלנוי לכ"ע אסור ומירץ הרב פור"ט דבהא פליגי דרב הונא סבר דנטירותא נמי איכא ככרוכין שאס רואה הבהמה לברות יתפסנה ככריכת האפסר ולא הוי משוי ושמואל סבר כרוכין לא הוי נטירותא: **במתניתא תנא ברובין צימשך**. ^ברב הונא מתרץ^ג

כרוכיס י"ל ימשך^ט שיש חלל בין אפסר ללואר שהוא נוח לימשך כשירצה^ט ושמואל סבר לימשך דוקא^ז שיש חצל תלוי באפסר: ^ט**בבאין מניי אדם צנוי** בהמה. פירש"י וצעודו לאדם נטמא^י וצננס פירש כך דאפילו אחר שיחדו לבהמה מקבל טומאה שאינו עולה מלקבל טומאה מכאן ואילך אלא עשויי מעשה כדמוכח צפ"ק דסוכה (דף ג:): גבי קולר לאכילה ונמלך לסיכוך^ט ורש"י בעצמו פירש כן צריש צמה אשה (לקמן נה): ^ב^ג ורופת שאור שיחדו לישיבה דלמר^{כא} טהור^{כב} אורי"י דמיירי כשיש שינוי מעשה:

^א**ימצוין עליהם במקומן**. ^{בג}אנטריך לאשמעינן צמקומן ^{כד}דלא חיישינן שמה תפול הזזה על הבהמה ויפסלו^{כח} דתנן צמסכת פרה (פ"צ מ"ג) נתכוון להזות על האדם והזה על הבהמה אס יש באוזב [לא] ישנה^{כז}: ^א**יוצורכי** במקומן. הקשה הר"ר אליעזר אהלי לא מקשה

הכא טעילה מאן דכר שמה כדפריך צריש צמה אשה (דף מ:). אמאי דתנן ולא תטעול עד שתרפס^{כז} ומירץ ר"ט דהכא לא פריך משום דמתני' מיירי צדין כלים שמחלק צין כלי לכלי ואחיה מותר ללאת צו ואחיה אסור ואגב

הכא טעילה מאן דכר שמה.

טבילה מאן דכר שמה.

למיתני דיני אשה משום.

מיתני דיני אשה משום.

מיתני דיני אשה משום.

מיתני דיני אשה משום.

מיתני דיני אשה משום.

מיתני דיני אשה משום.

מיתני דיני אשה משום.

עין מושפט נר מצוה

ה א ב מיי פ"כ מהל' שנת

הלכה ה':

ו ג מיי שם שנת לאון סה

תושב"ע אורח סי' שה

סעיף ז':

ז ד מיי שם ופ"א מהל' שנת

פרה אדומה הלכה ו' סגנו

עשין וכלל תושב"ע אורח סי'

שה סעיף ד':

ח ה (מיימ') פ"כ מהל' שנת

הל' ח' טור תוש"ע שם

סעיף ה':

ט ו מיי פ"ח מהל' כלים

הלכה ו':

י א שם הלכה ז':

יא ח שם הלכה ט':

◄ ►

מוסף תוספות

א. [ד]אע"ג דאמר שמואל הלכה כחנניא דאמר נטירותא יתירתא לאו משוי הוה אלא הלכתא כותיה. פסקין ה"ל"ש סימן א'. ב. דפירין עליה. פסקין ה"ל"ש סימן א'. ג. דרב. מוס' ה"ל"ש. T. ולא קאמר' תיובתא וכו' ומדאיכפלו ופירקן ברלהו אליבא דרב שי"מ הלכתא כרותיה. מוס' ה"ל"ש. וז. לפי שאינה צריכה שרידה. מרדכי סימן שצ"ד. ו. שקטנים הם ומורדים בקל. מרדכי סימן שצ"ד. I. דאמר רב יוסף חזינא להו לעגלי דרב הונא ידוצאים באפסריהם כרוכים בשבת וכו' דרב הונא תלמידיה דרב הוה דאמר בפרה ואפ"ה שרי בעגלים. מיהו נראה דוקא עגלים קטנים אבל שוורים גדולים שאין דרכם להורוד הרי הם כפרה. אור זרוע ס' שנת סימן פ"ג אות ט"ז. שיש שלשו כמו שיר שלהם וליריין נטירותא פסוקי. ג. לטעמיה, יוצאין. מוס' ה"ל"ש. I. דוקא שיוכל. מוס' ה"ל"ש. יז. ב. כנון. מוס' ה"ל"ש. יח. שיוכל להכניס ידו שם ולתפוס בה אם תרצה לברוח. מוס' ה"ל"ש. ולאפוקי שלא תהא הכריכה בענין שלא יוכל להכניס ידו בינתיים לאחור בה. יטענ"א. יז. שישאר קצת לימשך בו. רשצ"א. שיהא נוח לימשך בו. מוס' ה"ל"ש. יח. מכיל דט"ל ז"ל דלאחר שנעשו נויי בהמה אין מקבלין טומאה. מי הין. יט. דאפילו לבטל בקלת טומאה מכאן ולהבא לא תהא מחשבה. מוס' ה"ל"ש. יח. גבי זוג של בהמה ועשאו לדלת. מוס' ה"ל"ש. כא. [וחלין קבטן]. דעל ידי יחוד. רשצ"א. כב. מלקבל טומאה. רשצ"א. כג. [וקשה] למה ליה למתני ומזין עליהם, דאי לאשמועינן דבני קבולי טומאה יניחו מטובלים במקומם נפקא, לאלי [כן]. יטענ"א. כד. דהא קמ"ל. יטענ"א. כה. מי חטאת. מוס' ה"ל"ש. כו. וכוהיכ במי חטאת (במדבר יט, א) למשמרת, דבעו למעבד להו שמיור, אפ"ה לא חיישינן להכי דסתם מזה מי חטאת והירי ווריו הוא. יטענ"א. כז. דפריך עליה טבילה מאן דכר שמה. כח. לית ליה למיתני דיני אשה משום. מוס' ה"ל"ש. כט. שמהחלק בין כלי לכלי ולא בין פריך מיד. מוס' ה"ל"ש.

פרק י"ב טבעת אדם טמאה, טבעת בהמה וכלים ושאר כל הטבעות אשה לאשה. מוס' ה"ל"ש. 7. ואי הוה אשמועינן בדין טבילת הכלי כי הכא לא הוה

נב:

עין משפט
נר מצוה

יב א מיי פ"ח מהל' כלים
 הלכה י:
 ג ב ג שם הלכה ט:
 ד ד מיי פ"ג מהל'
 מקוואות הלכה טז:
 ה ה מיי פ"ח מהל' כלים
 הלכה י:
 ו ו שם הלכה ט:
 ז ז מיי פ"ד מהל' כלים
 הלכה ו:
 ח ח מיי פ"א מהל' כלים
 הלכה ד:
 ט ט שם הלכה טז:
 י י מיי פ"ב מהל' שבת
 הלכה י סמך לאוין קה
 ט"ז ט"ז א"ח סה שם סעף
 י:

לעזי רש"י

בוקל"א. אבוס.
בראציר"א [ריברציר"].
להפסיל שוולים.
אישיפגל"א
[אישיפגל"א]. סיכה
("שאינה נקובה", בניגוד
למחט רגילה שהיא נקובה).
פוינט"א. חוד.
דואירא"ה [יידויל"א].

בשטי"ל. אוסף.

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

[illegible]

חשוב קיבול שהרי סתום

וזהו איננו הציצה. פירש בקונטרס¹⁸ שטבעת הקוץ בשיר בחוקן ואילו המים נכנסים שם¹⁹ (ראוהר ר"י דלרין לומר²⁰ שפעמים מסירים אותו ועושים מהן מלחכה פניו עזמן שאין כל שעה היו קבועים בצוהר הבהמה היה הכל חשיב כלי אחד ולא היו הציצה וה"ר פור"ת פירש והא ציפה חציצה²¹ לפי שהיא דומה לציפה הדומה²²).

בַּשְּׂרִיתָבִן. לֹהֲכִי לֹא מוֹקִי לִּי

השיר להיות כן¹:

מבעת שהתקינה לחגור בה
מתניו. נראה לר"י

דהיינו לחגור מלבושיו שהן רחיצה וואוגדס כנגד מתניו בטבעת כעין שפי' בקונטרס לקשור זה את כתפיו: **היא** של אלמוג וחותמה של מתכת.

וְהָיָה כִּי יִשָּׁאֵר יֵשׁ בְּהָ זֵיתָא קִיבּוּל
מִקּוּם מוֹשָׁב הַחוּמָּה וְיִלְדֵּי דְלִינָא וְהָ זֵיתָא
קִיבּוּל דְּלִמְרִינָא בֵּית קִיבּוּל הַעֲשׂוֹי
לְמַלְאוּת ^ו לֹא שְׂמִיָּה בֵּית קִיבּוּל ^ט וְ:
וְהָתֵנִי מַחֲטָא בֵּין נְקוּבָה בֵּין
אִינְה נְקוּבָה: נִכְלָה לְרִי

דלג פריך אליז' דאזיי דאזיז הוה
מפרש שאינה נקובה היינו שמיטל חורה
או עוקצה אלז' דאזיז פריך
דלדזייה לא מצינ לפרש הכי דמוכח
בזריש כל הכלים (לקמן קג). ותימנה
לזריז' דכיון דלא ידע המקשה דמיירי
בגלמי א"כ בלאו הכי תקשה ליה לרצא
דפריך ברש כל הכלים (ג"ז ס:)
והוא

הטבעות טהורות כי קאמר
אחת היא והתניא^א יטבעת ש
טהורה ולא אמרו טמאה א
דאצבע קאמר ליה ודאצבע
וחותמה של אלמוג טמאה
קאמר ליה איהו נמי כולה ש
בין מחט למחט אמר ליה
טומאה דא ודא אחת היא ו
שניטל חורה או עוקצה טהור
אחת היא^ב והתנן^ג מחט שהע
לאו טמאה ואמרי דבי ר' ינאי
קאמר ליה^ד ובשיפא דא ודא אח
מותר לשלשלה בשבת ולא
^התרגמא אביי אליבא דרבא
שהיא קשורה בו זכרים יו
וכבונות העוים יוצאות צר
הכבונות רבי יהודה אומר

במה בהמה פרק חמישי שבת

טעבורס. ללחא משוס תכשיט מיטמאלו דאין תכשיט לכלי וכלי נמי לא
היוו אלח תכשיט כלי ומיהו צעודן מחוברות לכלי מיטמו עם הכלי
דדחי יד לכלי דכל המחובר לו הרי הוא כמחו: **צבאין מנוי אדם** לנני
במה. מנח' כגון שנעשה שיר זה לתכשיט אדם וצעודו לאדם נטמא

ולאחר טומאתו נתנו לבהמה וארץ להטעילו מטומאתו ראשונה שלא יגע בטהרות: **הואיל ואדם מושך בהן את בהמה.** חשיב ליה כלי תשמיש לאדם: **מקל של בהמה.** שרדין בו את הגמל. ולא את הארסה. **הואיל** נמי כעין שעושין להנציח את הדוב: **של מסכה.** דלילו של עץ פשוטי כלי עץ לא מקבלי טומאה: **מאי טעם.** הרי לורך בהמה: **רודה.** מכה ומייסרה: **והאיכא חליצה.** שטבעת הקצוע צשיר קצוע בו בחזק ואין המים נכנסין שם: **בצריסקו.** אל הצפנים עד שנתפשט ומתרחק הנקב סביב צביד: **כרבי יוסף סנירא ליה.** דלמר כשהן של בהמה נמי מקבלי טומאה הואיל ואדם מושך בהן הלכך כי יריטכן לאחר טומאה אכתי במילתייהו קיימי ולא פרחו טומאתן דלכתא חזו לבהמה: **דאי כרבי יצחק.** דלמר לא מקבלי טומאה אלא בעדון לאדם טומאה זו שקצו בעדון לאדם כיון דריטכן ושוב אינן נאים לאדם בטלי להו מתורת תכשית וטהרו מטומאתן: **יורדין לירי טומאתן במהשבה.** מאחר שחישב עליו שיניחנו כמות שהוא עכשיו ולא יוסיף מיקון אחר הוא גמר מלאכתו ומקבל טומאה: **ואין עולין מטומאתן.** מאחר שחישב

על העור לעשות שטיח ירד ליד
תומאה ואם חור וחסש עליו לרצועות
וסגלים לא בטל מתורה כלי (ו) ולא
טור צדק עד שיתן בו אומל דהוי
עויל מעשה הא בשנינו מעשה מיהא
שניה מתומאה: לטקון. וו היא
מקונו לצורך בהמה: לאו מעשה הוא.
לצטלו מתורה כלי: במחוללי.
מתחלה נעשו חלולין רחבים שיש חלל
בדיקתן שנתן טבעת בחור טבעת
כמות שהוא רחב: שחולקין. יש
חילוק בהלכותיו ואינו יודע מהו
חילוקן: אלא לענין שם. לענין
הואשם שם זה חילוק בין יש עליה
חוסם לשאין עליה חוסם כדאמר לקמן
בפ' במה אשה (דף נט:). דא ודא אחס
היא. כל טבעות דין אחד להן:
גמ'

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

בנו' ושאר כל המבעות.
 ע"ה כלם פ"ה מ"ג זר"ש
 ע"ה מלפני מלך המלשכ:
 ששם רמ' ענין בומה' רמ'
 דמ' אחת היא. ע"ה לקמן פ'
 ע"ה מוס' ז"ה נלח' חו"ס:
 ששם בשליחה. ע"ה לקמן פ'
 ע"ה מוס' ז"ה הו"ל ואש'
 תומרת: תוס' ז"ה חו"ס
 של אלמנו וכו' לא שמי'
 בית קברו. ע"ה ענין ז' ד'
 ע"ה מוס' ז"ה ועל שאר.
 קוסה דף ב' ע"ז מ"ה' מהו
 דמימא:

רב נסים גאון

וְהָיָה אִיכָּה חֲצִיצֵהוּ. בְּרָשׁ
מִסֵּכֶת עֵירוּבִין (דף ט'
וְאִמְרוּ חֲצִיצִין דְּרוּרִית
וְיִנְהוּ דְּמִכִּין (וְיִקְרֵא ט'
וְרוּחַצ' בְּמִים אֶת כָּל בִּשְׁרוֹ
שֶׁלֹּא יֵהָיֶה דְּבַר חוּצָן
בֵּין מִים לְבִשְׁרוֹ. וְעִיקָר
יִלְכֵן בְּמִס' סוּכָה (דף ו'
נִפְקֵר א' וּבְמִס' מִקְוֹת
נִפְקֵר ט'. הָא מִתְּרַגְּמָא
וְהָאִי בְּגוּלְמוֹ. וְתַמְצֵא עִיקָר
וְיִבְרֹחַ זֶה הַפ' לְכָל הַכִּלִּים
(דף קכ"ב) הַטְּלִילִין בִּשְׁכַּת.
וְיֵאֵץ אֲבָרָא לֵךְ פִּירוּשׁוֹ כִּי

רבינו חננאל

[illegible]

החליקין חן מלשון נבוכים אל השירוק, והמים כאן בהם מכל דא ואין שם חציעה. ונאמנא תבילין לתוך דין, ובכבדן חזקוק חן בטעת לטעת. א"ל לענין שבת חן בטעת שיש לתת לחתם לטעתה שאין עליה חתם. אבל לענין טומאה כל צדקה נקובה כלום לא חנם דאין טומאה. ואהי נשין חזירי ואן עוקצה ואן חצלת חלודו ומעכבת תפירה לאו (נקובה) בשבת. ושניין אחרמה דאין חזירי וכו'. וברביתא אילבד דבאס דאסר חתם שניטל קטנה חן חזירי מלענין טומאה לאו (כל) שבת. חן ממתה אהי, כלומר דאין גרסא. חן חזירי לא חתם שבת, ודענין חזירי כאן צריך לחלוד לו עוקם לשטות חתם, ונשכיוו ושלח ואן עוקצה לבין גרסתאות דיוק חזל. חזירי וצאט בערעלע בזמן ששקדו ליה חן. אבל עשאוהו כשקטורה לו

והיא איבא חציצה. פירט נקוטערס^ט שטענעט תקוע צפיר צמוק
ואין המים נכנסים שם^ט לאומר ר"י דלריך לומר^ט שפעמים
מסירים אותן ועושים מהן מלאכה צפני עמנן שאס כל שעה היו
קבועים צוואר הבהמה היה הכל חשיב כלי אחד ולא היו חיליה וה"ר
פוריט פירט והא צוואר חיליה^ט לפי
שהוא דנוק חיליה הבהמה:
בשריתבן. להכי לא מוקי לה
צמחולל^ט דלץ דרך
השיר להיות קי'^ט
מבעת שהתקנה לחגור בה
מתניין. נראה לר"י
דהיינו לחגור מלבושי שון רחבים
ואוולדס כנגד מתניו צטענעט עעין
שפי' נקוטערס לקשור בה את כתפיו:
היא ש' אלמוג וחוחמה ש' מתבת.
^טואת' והא יש בה צית קיבול
מקום מושב החותם וי"ל דלץ זה צית
קיבול דלמרנין צית קיבול העשוי
למלאות^ט לא שמה צית קיבול^ט
והתניא מוחב בין נקובים בין
אינה נקוב; נראה לר"י

דלג פריך אלי' דלציי דליהו הוה
מפרש שאינה נקוצה היינו שניטל חורה
או עוקצה אלל אלי' דרנא פריך
דלדידיה לא מניין לפרש הכי כדמוכא
בירושלמי כל הללים (לקמן קכג) ודמיה
לר"י דכיון דלג ידע המקשה דמיה
נגלמי א"כ כללוא הכי תקשה ליה לרנא
דפריך דרש כל הללים (ג"ז סג):
והוא

הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו נמי דאדם קאמר
אחת היא והתניא^ט ומבעת שהתקינה לחגור בה מתנהג
טהורה ולא אמרו טמאה אלא של אצבע בלבד כי
דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנהג
וחותמה של אלמוג טמאה היא של אלמוג וחותמה
קאמר ליה איהו נמי כולה של מתכת קאמר ליה ועוור
בין מוחט למחט אמר ליה שמא לא שמעת אלא
טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא
שניטל חורה או עוקצה טהורה כי קאמר ליה בשל
אחת היא^י והתנן^י מוחט שהעלתה חלודה אם מעכב א
לאו טמאה ואמרי דבי ר' ינאי והוא שרישומה ניכר
קאמר ל' ובשיפא דא ודא אחת היא והתניא^י מוחט ב
מות לטלטלה בשבת ולא^י אמרינן נקובה אלא ל
תרגומא אבי אליבא דרבא בגלמי^י מתני'^י חמור
שהיא קשורה בו זכרים יוצאין לבובין רחלות וי
וכבונות העוים יוצאות צרורות רבי יוסי אוסר ג
הכבונות רבי יהודה אומר עוים יוצאות צרורות

בִּרְאשׁ לְרִוְעָה וְעִשָּׂאָה כִּמְזֵן בּוֹקֵלִיא שְׁעוֹשִׁין לְסַרְגִּין שֶׁל כּוֹסִים: וְלֵבָּה טַעֲבַעַת כְּלוּם וְלֹא דְמִיָּא לְאֵדָם מוֹשֵׁךְ בָּהֶם שְׁמִינּוּ מִשְׁמַעֲמָם בָּהּ כְּלֵב
אֵלֶם הִיָּה נִוְטֵלָה וּמְחִירָה אִינֵה מִקְבֵּלַת טוּמְאָה לְעִנְמָה: **י** קֵאמֵר
לְיוֹלָק: **אֲלֹמוּ**. עֲנִי אֲלֹמוּגִים [מֵא] וְהוּא נָהָ: **ט**מָה. דְּבִתֵּר טַעֲבַעַת
עֵץ הָוָ: **א**לָא לְעִינֵי שְׂבֵת. לְעִינֵי הוֹאֵלַת שְׂבֵת יֵם חִילּוֹק [בֵּין נִקְוָה לִּי
שְׂהִיָּה מִתְּכַשִּׁי טַעֲנִי אִינֵי חִטָּאָת שְׂבֵת בְּהָא אֲשֶׁה לְחִלּוֹק (דף 97 ע'):
שֶׁל מַחֲט וַיִּכֶּר דְּהִי כְּלִי וְטוּמְאָה. ל"א שְׂרִישׁוּמָה שֶׁל חִלּוֹדֵה וַיִּכֶּר
לְיִמִּיא שֶׁאִין בָּהּ חִלּוּדָה: **מ**וֹסֵר לְטוּלְטָה בְּשֵׁבֶת. בְּחֶזֶר דֵּהָ חִזִּיא לִי
אֲלָלָה לְעִינֵי טוּמְאָה בְּלִבֵּד דְּנִקְוָה מִקְבֵּלַת טוּמְאָה וְשִׁאינֵה נִקְוָה
מִן הַחֹט וְעוֹמֶדֶת לִינְקָב הֵם הוּא דְּכָל זְמַן שֶׁלָּה נִקְוָה אִינֵה
מִתְּכַשִּׁי (בְּמִדְבָּר אֵל) שְׂבֵתָה כֹּל מַעֲשֵׂהוּ וְמוֹחִירָה לְעִינֵי שְׂבֵת שְׂרִיא
אֲבָל מַחֲט שֶׁנִּגְמְרָה מִלְּכַתְמָה כְּגוֹן אִישִׁיפִינְגִּילִא שִׁאינֵה עוֹמֶדֶת לִי
אִיחֻת כֹּל הַיּוֹם כֹּל הַחֲמֹר לִתְחַמְמָה דְּאֲמֵרִי אִנְשֵׁי חֲמֵרָא אִפְּלִינּוּ בְּתַקְפּוֹפִי
לְצוּמִי: **ל**צוּמִי שְׁחוּתוֹ כְּבוֹנוֹת וְכַוּנוֹת. מִפְּרַשׁ בְּגִמְרָא [ג]: [ד]. לְצוּרִי
וְאִי יִהְיֶה מְנוּחָה לְאֲכֹל וּפְעֻמִּים לְחַלֵּץ לְשִׁמּוֹר חֲלָצִין שֶׁלָּה יִעֲטֹפֵם
הָוָ: **ח**וּץ מִן הַרְחֵלִים הַכְּבוֹנוֹת. שְׂהוּא שְׂמִירַת זֶמְרִין שֶׁלָּה יִעֲטֹ
כְּתִנָּה קִמָּה דְּלֹאֹ מִשִּׁי הוּא וּמִיָּהוּ לִיבֵשׁ דְּמִיָּהֲדָק שְׂפִיר וְלִיכָא לְמִי

נו: ט. [דהיינו] החותם שמהדקן על הטבעת לעמוד שם ואינו מפרקו לעולם אותו קיבול לא עומד תמיד ולא נראה קיבולו. מוס' ר"ד. [ועי' לעיל יו. מוד"ה ועל שאר אדם שכתב כן מפורש, ועי' רעק"א ושפ"א].

[illegible]